

Dr Biljana Pirgić

Sećanje na profesora Bojanina

Profesora Bojanina su krasile osnovne ljudske i hrišćanske vrline: Ljubav, dobrota, iskrenost, hrabrost, čvrsta vera, beskompromisna istinoljubivost.

Smatrao je da se "nauka i religijska misao nadopunjuju kada su autentične", a da sopstvenu egzistenciju ostvarujemo samo onda ako poštujemo stav odnosno zapovest :

Ljubi bližnjeg svoga kao sebe sama.

To su bile niti koje su nas povezivale skoro tri decenije.

Profesor Bojanin je više od 20 godina radio u Pravoslavnom pastirsko-savetodavnom centru, i bio jedan od osnivača centra. PPSC postoji već 26 godina, od aprila 1997.god.i predstavlja profesionalnu zajednicu: psihijataru, sveštenika, teologa, psihologa, psihoterapeuta raznih pravaca, specijalnih pedagoga, i dr saradnika. Svi mi radimo volonterski. Direktor PPSC-a je Protojerej stavrofor Petar Lukić, uz čiji blagoslov ja ovde danas govorim. Iako ja radim samo 2 godine u PPSC-u imam doživljaj da sam mnogo duže tamo. Dobrim delom je to zato što sam od početka dosta slušala od profesora Bojanina o pastirsko-savetodavnom centru, ali i zbog toga što se njegovo prisustvo tamo oseća stalno-bilo preko fotografija koje prvo vidite kada udjete u centar, bilo preko priča i sećanja-kako stručnih saradnika, tako i pacijenata. Još uvek ima pacijenata koji su nekada dolazili kod profesora a sada dolaze kod mene.

Važno je i to da Institut za mentalno zdravlje ima povezanost sa PPSC-om jer nekoliko psihijataru koji su radili ili rade u Institutu rade u PPSC-u :najpre prof Bojanin, pa zatim prof Nastasić, Doc Dr Čeda Miljević, Klin.psiholog Mitić, i ja... možda još ima medju saradnicima a ne znam....

Profesora Bojanina sam upoznala na Institutu za mentalno zdravlje, 1995.god kada sam došla na specijalizaciju iz dečije psihijatrije. Od prvog susreta je ostavio snažan utisak na mene, i kao stručnjak i kao čovek. Kao što su pomenule koleginice, mi specijalizanti smo svi hrlili u profesorovu ordinaciju sredom, a profesor je – uz to što je bio otvorenog uma, bio i otvorenog srca : nesebično nam je prenosio znanje I iskustvo. Učio nas je da posmatramo i slušamo: decu, roditelje, njihovo uzajamno odnošenje.... Davao nam je slobodu da se pitamo i da ga pitamo, nije bilo glupih pitanja.... Davao nam je slobodu da pokažemo prava interesovanja i da budemo ono što jesmo, i samo smo tako mogli da se razvijamo kao profesionalci. I evo koleginice: Milica Pejović Milovančević, Olivera Aleksić Hill i ja smo se razvile svaka u svom pravcu, a ostale smo i bile na različite načine povezane sa profesorom.

Profesor Bojanin je za mene bio pravi Učitelj – sa velikim slovom "U". Baš kako je pisao o učitelji i lečitelju u svojoj knjizi " Voleti ali kako", gde je citirajući Kjerkegora naglasio da je učitelj (a i lečitelj...misli i na psihoterapeuta) samo to ako je sposoban da se spusti na mesto gde je učenik (pacijent) i da ga sa tog mesta povede u otkrivanje istine, poštujući njegovu slobodu-znači da mu služi a ne da bude nadmen i na poziciji sa koje "seče tvrdnjama, zadaje lekcije,kažnjava i hvali.." Bio je izuzetno osetljiv na ružne reči, loše postupanje. Govorio nam je da profesionalno usavršavanje mora da prati kulturni razvoj, emocionalni i lepo vaspitanje. Insistirao je da se lepo obraćamo jedni drugima, da se uzajamno poštujemo.

Veoma mi je značilo što je profesor uz sva znanja i visoka akademska postignuća sačuvao toplinu srca i Dobrotu i to nenametljivo-baš kako je pisao: “Dobro je tiho i nenametljivo a zlo zveči i bučno je.”

Profesor Bojanin je imao izuzetnu istančanost i senzitivnost da prepozna dečija emotivna stanja i oseti dečiju dušua sa posebnom pažnjom se odnosio i pisao o intimi kako dece tako i adolescenata.

Ja sam na specijalizaciju iz dečije psihijatrije došla iz Valjeva i planirala sam da se tamo vratim i organizujem službu dečije psihijatrije. Sećam se kada sam, sa puno entuzijazma, pitala profesora za savet kako da formiram tim kada se budem vratila u valjevsku bolnicu I počnem da predlažem : da li je bolje da u timu imam i porodičnog terapeuta i kognitivno-bihejvior, pošto sam se ja psihoanalitički edukovala a meni profesor na sve to kaže : “ Lepi moj, najvažnije je da ti u timu bude kršten čovek...lako ćeš ga naučiti sve što treba”

Profesor i ja smo se vidjali i čuli telefonom par puta godišnje ali razgovori su uvek bili sadržajni: uvek je bio zainteresovan za moj rad, koja su mi interesovanja, koji teoretski pravci, razgovarali smo o tome šta profesor piše u tom trenutku, ili mi već donese knjigu koju je objavio u medjuvremenu.Profesionalno smo se pratili i svaki put u razgovorima se slagali u vezi toga koliko je važnija ličnost terapeuta od teoretskih znanja. Koleginica Milica Pejović Milovančević i ja smo govorile o profesorovoj knjizi “Voleti ali kako” u Kolarčevoj zadužbini, mislim da je bila 2013. god a u junu 2014. smo profesor i ja govorili o istoj knjizi u Valjevu, na poziv Sveštenika Dejana Tripkovića u okviru tribine “Pravoslavlje I mladi”.

Obično smo se vidjali ili u hotelu “Moskva”, a veoma često kod njega u radnoj sobi. Veoma je cenio svoju suprugu, diskretno i malo je govorio o supruzi i svojoj deci ali uvek sa puno ljubavi. Obično smo se čuli oko Božićnih praznika. Znala sam da je profesoru bio rođendan na Badnji dan , da mu je Božić bio važan praznik a da je slavio Sv Stefana (kao i ja) i uvek sam ga zvala ili za rođendan , pa mu unapred čestitam i Božić i slavu, ili ga pozovem za slavu – pa onda unazad čestitam sve praznike. Ove godine sam intenzivno mislila na njega ali sam strepela da pozovem. Kada sam saznala da nas je profesor napustio poslala sam poruku dr Milici Pejović Milovančević, pa defektologu Biljani Merdović, kao i koleginici Emini Garibović. Od Biljane Merdović sam saznala za pomen koji je profesoru održan 10.jan. U crkvi Aleksandar Nevski i bilo mi je veoma važno što sam mogla da prisustvujem.

Završiću ovo sećanje na profesora citatima iz knjige : “ Pod drvetom saznanja dobra i zla” : “Ljubav nije samo halapljivost zadovoljavanja onim što se voli, nego je ...ljubav vrlina davanja i požrtvovanja za ono ili onog što daje smisao našem životu.”“Ljubav se ne uči tuđim primerima...ni kažnjavanjem, nego uzajamnim razumevanjem sa drugim.

Ta uzajamnost u razumevanju ravnopravnih pred neznanjem, taj poziv za udruživanjem u zajedničkom procesu saznanja jeste supstrat hrišćanskog otkrića koji samousavršavanje čoveka prepoznaje kao njegovu saradnju sa Bogom.”

Hvala Vam dragi profesore, na svemu što ste nam dali !

Biljana Pirgić 18.jan.2024.